

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) V. M.**, zastoupeného JUDr. Vlastimilem Marhanem, advokátem se sídlem Střelecká 672, Hradec Králové, **b) L. H.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem se sídlem Jana Masaryka 632, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti: **1) Město Rychnov nad Kněžnou**, se sídlem Havlíčkova 136, Rychnov nad Kněžnou, **2) L. M.**, **3) Bárta a Bárta s. r. o.**, se sídlem Javornice 328, zastoupené Mgr. Petrem Trejbalem, advokátem se sídlem Lidická 10, Litoměřice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2008, čj. 15947/UP/2007/Kd, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení 3) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2009, čj. 30 Ca 11/2008 - 96,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobcům ani žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 1. 2008, čj. 15947/UP/2007/Kd, zamítl odvolání žalobců a dalších účastníků správního řízení proti rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru výstavby, ze dne 10. 8. 2007, čj. Výst 11/2005-Po, jímž bylo k žádosti osoby zúčastněné na řízení 3) vydáno stavební povolení na stavbu označenou jako „stavební úpravy spojené se změnou užívání stávající ocelové haly bývalé opravny autobusů na linku STK Rychnov nad Kněžnou“ na pozemcích uvedených ve výroku tohoto správního rozhodnutí.

II.

Žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného žalobami u Krajského soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 29. 4. 2008, čj. 30 Ca 11/2008 - 34, spojil žaloby ke společnému projednání a zrušil rozhodnutí žalovaného, kterému vrátil věc k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení 3) Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 6. 2009, čj. 8 As 29/2008 - 83, zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. K závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že „z doposud zjištěných skutečností nevyplývá, že by tyto písemnosti nebyly součástí spisu v době rozhodování správních orgánů obou stupňů. To vyplývá nejen z toho, že stavební úřad nejen uvádí, kdy došlo k předložení těchto dokladů, ale i ze sdělení odboru výstavby Městského úřadu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 23. 3. 2005, čj. Výst 11/2005-Po ve kterém je zmiňováno doplnění podkladů stavebníkem dne 21. 3. 2005 (tedy písemností, které se nyní ve správním spise nenacházejí). Je nesporné, že tato část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je kusá, a nejsou zde např. citovány ani závěry dotyčného dokumentu. Správní orgán však z tohoto posouzení („z vyhovujícího výsledku“) vycházel. Aby bylo možné náležitě posoudit, zda v tomto směru je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, měl se krajský soud zabývat i obsahem tohoto posouzení, mj. se zřetelem na to, do jaké míry jsou jednoznačné jeho závěry s přihlédnutím i k tomu, zda vůči tomuto dokumentu byly uplatňovány konkrétní námitky. Je tedy třeba přisvědčit kasační stížnosti, že krajský soud měl učinit příslušné úkony k obstarání si úplného správního spisu. Teprve poté by mohl náležitě posoudit, zda samotná tato dokumentace příp. ve spojení s dalšími podklady byla k úvaze o odpovídající kapacitě příjezdové komunikace postačující.“

Krajský soud následně rozsudkem ze dne 31. 8. 2009, čj. 30 Ca 11/2008 - 96, zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Uvedl, že si v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu opatřil dokument zmiňovaný v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, označený jako „projekční posouzení a zpracování vlivu nárůstu dopravního zatížení při činnosti STK“. Krajský soud přitom poznamenal, že předmětný dokument je součástí správního spisu a jestliže jej krajský soud přehlédl, stalo se tak kvůli způsobu označení, významu a pozici, kterou ve správním spisu zaujímá. Jde totiž o listiny, které projekční a inženýrská kancelář Meridin, s. r. o., poslala za stavebníka stavebnímu úřadu dopisem ze dne 17. 3. 2005, přičemž pod pořadovými čísly 8 a 9 jsou vedeny dokumenty označené jako „protokol DHV CR spol. s r. o. z 10. 2. 05 prokazující vyhovující kapacitu neřízené křižovatky Štemberkova a Soukenická (průkaz k připomínce odboru dopravy a silničního hospodářství MU RK a Policie DI RK)“ a „protokol DHV CR spol. s r. o. z 10. 2. 05 prokazující vyhovující kapacitu železničního přejezdu v Soukenické ulici (průkaz k připomínce odboru dopravy a silničního hospodářství MU RK a Policie DI RK)“. Z jejich obsahu krajskému soudu vyplynulo, že se vůbec „netýkají otázek, jež by souvisely s kapacitou přípojně účelové komunikace (existující v podobě parcel č. 1504/30 a č. 1495) na veřejnou pozemní komunikaci, z níž by měli do STK přijíždět její budoucí zákazníci, nýbrž otázek zcela jiných (viz jejich označení). Kromě toho jde o stanoviska poradenské, projekční a investiční obchodní společnosti, která o povolování staveb nerozhoduje, resp. nemá pravomoc vydávat jakákoliv závazná stanoviska v oblasti veřejné správy“. Bylo na stavebním úřadu, aby tyto podklady v odůvodnění rozhodnutí zhodnotil, což však neučinil. Podle krajského soudu uvedené doklady nemohou nic změnit na závěrech přijatých v jeho předchozím rozsudku, jelikož se „vůbec netýkají otázky, zda

kapacita příjezdové komunikace je pro budoucí provoz STK dostačující a i pokud se jí týkaly a krajský soud by z nich chtěl vyvozovat relevantní závěry pro věc samu namísto zúčastněných správních orgánů na řízení, překročil by tím svoji pravomoc“.

I po doplnění řízení tedy krajský soud uzavřel, že stěžejní žalobní námitkou bylo tvrzení, podle něž pozemní komunikace sloužící k přístupu a provozu v bývalém areálu ZZN v Rychnově nad Kněžnou, konkrétně parcely č. 1504/30 a č. 1495, nejsou způsobilé zajistit řádné užívání stavby STK bez omezení podnikatelských aktivit dalších spoluvlastníků těchto parcel v jejich provozovnách v areálu. Žalovaný ani prvoinstanční správní orgán se podle krajského soudu nezabývali otázkou kapacity přípojně účelové komunikace. Správní orgán prvního stupně pouze konstatoval, že stavebník doložil projekční posouzení a zpracování vlivu nárůstu dopravního zatížení při činnosti STK s vyhovujícím výsledkem, přičemž z rozhodnutí nelze zjistit, „s jakým, respektive podle jaké kvalifikační stupnice k tomuto závěru stavební úřad...dospěl“. Žalovaný pak neshledal odvolací námitky důvodnými s odkazem na rozsudek krajského soudu ze dne 12. 9. 2007, sp. zn. 30 Ca 55/2007, podle kterého jsou pozemky parc. č. 1495 a parc. č. 1504/30 v k. ú. Rychnov nad Kněžnou účelovými komunikacemi sloužícími ke spojení jednotlivých nemovitostí v areálu s ostatními pozemními komunikacemi a za podmínek stanovených zákonem je smí každý bezplatně užívat obvyklým způsobem k účelům, pro které jsou určeny.

Správní orgány tedy nezkoumaly, zda je tato komunikace v bývalém areálu ZZN vůbec schopna pojmout předpokládaný provoz, resp. nakolik, nebo zda vůbec ovlivní provoz STK stávající stav a podnikatelské aktivity v areálu. Samotná existence veřejně přístupné komunikace v místě zamýšlené stavby podle krajského soudu neznamena, že stavbu lze povolit, aniž by bylo ověřeno, zda má komunikace parametry schopné uspokojit potřebu budoucího provozu. Správní orgány se otázkou kapacity přípojně účelové komunikace nezabývaly. Správní orgán prvního stupně opomněl závěry stanoviska Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 16. 5. 2006, čj. OD1/95/06/S. Z něj krajskému soudu vyplynulo, že podle odborného stanoviska Ústavu silniční a městské dopravy, a. s., je nutno při dopravním řešení zohlednit provoz na sousedních pozemcích a budovách v areálu tak, aby nemohlo docházet k narušování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tvrzení stavebního úřadu o vyhovujícím výsledku posouzení nárůstu dopravního zatížení při činnosti STK bylo podle krajského soudu nepřezkoumatelné.

III.

Osoba zúčastněná na řízení 3) (dále také „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

K závěru krajského soudu o nedostatečném zkoumání kapacity přípojně účelové komunikace stěžovatelka namítla, že nemá oporu ve skutkovém stavu věci, neboť tato otázka byla ve stavebním řízení dostatečně zkoumána. Dále stěžovatelka doplnila, že v prosinci roku 2004 odbor dopravy žalovaného provedl místní šetření skutečného stavu dopravních poměrů v místě zamýšleného umístění STK, tj. v Soukenické ulici. Součástí bylo i provedení zkoušky průjezdu, ze které existuje videozáznam. Výsledkem bylo vydání oprávnění k provozování STK dne 11. 1. 2005. V únoru 2005 bylo zpracováno kapacitní posouzení železničního přejezdu v Soukenické ulici se zjištěním, že po započítání zátěže

způsobené nárůstem průjezdu vozidel do STK bude v době největší zátěže kapacita využita na 5 %, v době odpolední špičky na 3,5 %. V témže měsíci bylo provedeno posouzení železničního přejezdu v Soukenické ulici se zjištěním, že využití na odbočce do Soukenické ulice je max. 29 % [stěžovatelka zde má zřejmě na mysli posouzení kapacity křižovatky ulic Štemberkova a Soukenická – pozn. Nejvyššího správního soudu]. Rezerva průjezdu je 281 vozidel za hodinu, přičemž kapacita STK je 4 vozidla za hodinu. Ze znalostí místních poměrů, které stavební úřad nepochybně měl a má, a z předložených plánů dopravní situace je zřejmé, že doprava do a z STK bude probíhat po východní části dotčené účelové komunikace, tedy po jiné komunikaci, než po které je zajištěna doprava nákladů do společnosti užívající nemovitosti žalobkyně b) a osoby zúčastněné na řízení 2). Doprava do STK se tak nemůže žádným podstatným způsobem dotknout oprávněných zájmů ostatních spolu uživatelů areálu. Při plném provozu není STK schopna odbavit více než 4 – 5 automobilů za hodinu, což dobře odpovídá zatížení dotčené komunikace.

Uzavřel-li krajský soud, že se protokoly ze dne 10. 2. 2005 netýkají otázek souvisejících s kapacitou přípojně komunikace, stěžovatelka namítla, že tyto dokumenty jednoznačně řeší a popisují kapacitu a dopravní poměry příjezdu k STK z hlediska průjezdnosti ve dvou kritických bodech, tj. křižovatka ulic Štemberkova a Soukenická a železniční přejezd v Soukenické ulici. Na základě měření zcela konkrétně a jednoznačně určují vytížení příjezdové komunikace v kritických bodech. Žalobci se dožadují posouzení kapacity na pozemcích parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495, které jsou součástí příjezdové komunikace. Tu je však třeba posuzovat jako celek bez ohledu na vlastnictví jednotlivých částí veřejně přístupné komunikace. Z naměřených hodnot je zřejmé, že kapacita komunikace je více než dostatečná. Jestliže komunikace vyhovuje v kritickém bodě s mnohonásobnou rezervou, není třeba dělat posouzení o několik metrů dále. Z naměřených hodnot je zřejmé, že provoz na komunikaci je velmi nízký a průjezd jednoho osobního vozidla každých 15 minut do STK změni zátěž o neměřitelnou hodnotu. Pozemky, k nimž žalobci požadují další posouzení kapacity, začínají jen několik metrů za železničním přejezdem. Hodnoty, které byly naměřeny, mohou sloužit pro posouzení stupně provozu i na komunikacích navazujících, protože nemohou být vyšší, pouze nižší o vozidla, která odbočí do některé provozovny mezi posouzeným přejezdem a areálem STK. Kapacita byla posuzována ve svém celku, proto příslušný úřad vybral k posouzení měření dva kritické body.

Stěžovatelka také namítla, že společnost DHV CR, spol. s r. o. je v daném oboru odborně kvalifikována, proto jsou její závěry přímo využitelné pro rozhodování v rámci stavebního řízení. Nepřímo vyslovený požadavek soudu, aby osoba provádějící kapacitní posouzení komunikace měla pravomoc vydávat závazná stanoviska, je nezákonný, neboť právní předpisy nic takového neukládají.

Dále stěžovatelka shrnula, že ačkoliv krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k opačnému závěru, správní orgány prokazatelně důkladně posoudily kapacitu příjezdové komunikace. Tvrdili-li žalobci, že by provoz STK znemožnil nakládání a vykládání vozidel v daném prostoru, stěžovatelka zdůraznila, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Každý uživatel musí zachovat její průjezdnost a přizpůsobit tomu svou činnost. Požadavek stavebníka na užívání komunikace všemi uživateli v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, není omezováním podnikatelské činnosti.

Stěžovatelka uzavřela, že si neumí vysvětlit okolnosti, za nichž krajský soud v předcházejícím řízení rozhodoval. Měl k dispozici celý správní spis, jehož obsahem je i soubor dokumentů, kterými lze prokázat, že otázka kapacity komunikace byla v rámci stavebního řízení řešena. Pokud některé části správního spisu postrádal, měl vyzvat účastníky k jejich doplnění. Rozhodl-li na základě neúplné dokumentace, stěžovatelka v tom spatřovala další vadu v řízení.

IV.1

Osoba zúčastněná na řízení 1) sdělila, že se k podané kasační stížnosti nebude vyjadřovat.

IV.2

Žalobce a) s odkazem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. uvedl, že kasační stížnost není přípustná a právní i skutkové závěry krajského soudu považuje za správné.

IV.3

Žalovaný plně odkázal na své rozhodnutí s tím, že je považuje za zákonné a věcně správné.

V.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou v posuzované věci dány podmínky řízení, zejména zda se nejedná o nepřípustnou kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (<http://nalus.usoud.cz>), poukázal na to, že § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již vyslovil svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud a ten se tímto právním názorem řídil. Ústavní soud dospěl k závěru, že „(p)odrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by bylo zcela nesmyslné, neboť ve svých důsledcích by v případě připuštění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by totiž kasační soud setrval na svém původním právním názoru (takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele naprosto žádný význam), nebo by vyslovil právní názor jiný (takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí). Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav (jako v posuzované věci), by ve svých důsledcích, v rozporu i s úmyslem zákonodárce mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť byl-li by výklad předestřený v projednávané věci Nejvyšším správním soudem přípustný, mohl by tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum nařikáného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 8 As 29/2008 - 83 vytkl krajskému soudu procesní pochybení s tím, že pro závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného si měl krajský soud obstarat úplný správní spis a následně se zabývat obsahem posouzení, týkajícího se kapacity příjezdové komunikace. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku nevyslovil právní závěry k věcnému posouzení žalobních bodů. Kasační stížnost proti nyní napadenému rozsudku krajského soudu proto není nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Dále Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítla, že závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného pro nedostatečné zkoumání kapacity přípojně účelové komunikace nemá oporu ve skutkovém stavu věci a tato otázka byla ve stavebním řízení zkoumána dostatečně.

Nejvyšší správní soud především připomíná roli přezkoumatelnosti správních rozhodnutí ve vztahu k ochraně principů demokratického právního státu. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„(p)odle čl. 1 odst. 1 Ústavy je Česká republika právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana. Součástí pojmu právního státu v jeho soudobém chápání je vyloučení libovůle při výkonu veřejné moci. K tomu slouží při rozhodování o právech a povinnostech, děje-li se tak vydáváním formalizovaných individuálních aktů aplikace práva zákonem stanoveným procesním postupem, tedy i u rozhodnutí vydávaných v daňovém řízení, zpravidla odůvodnění takových aktů. Smyslem a účelem odůvodnění je především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. v tomto ohledu judikaturu Ústavního soudu, např. jeho nálezy ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, publikovaný pod č. 24/1997 Sb. ÚS, viz též www.usoud.cz). Obsah odůvodnění proto musí být takový, aby uvedený účel, tedy zajištění přezkoumatelnosti rozhodnutí, byl naplněn. Tak tomu je, jsou-li z odůvodnění patrné důvody rozhodnutí v kontextu všeho podstatného, co předcházelo jeho vydání a mělo vliv na jeho obsah. Pausálně definovat požadovaný „minimální“ rozsah odůvodnění, aby bylo v konkrétním případě ještě přezkoumatelné, dost dobře nelze, neboť toto je vždy kontextuální a individuální kategorií – zrcadlí se v něm zejména průběh předchozího řízení, především procesní aktivita stran a prováděné dokazování, povaha skutkových a právních otázek, které byly v řízení řešeny, a v rozhodnutí, jímž bylo jiné rozhodnutí přezkoumáváno, i povaha a rozsah přezkumné činnosti orgánu, který ve věci rozhodoval, jak vyplývá z konkrétní procesní úpravy.“*

Podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů je přezkoumatelným správním rozhodnutím pouze takové rozhodnutí, z něhož vyplývá nejen samotný výrok rozhodnutí a sdělení důvodů, pro které odvolací orgán nepovažoval odvolání za důvodné, ale i to, o jaké skutkové okolnosti v předmětné věci jde, jaké důkazní prostředky byly nebo nebyly provedeny ke zjištění skutkovému stavu, jak je správní orgán hodnotil a jak tento

orgán právně hodnotil rozhodné skutkové okolnosti. Z rozhodnutí musí být také zřejmé, jak se správní orgán vypořádal s konkrétními odvolacími námitkami, tj. proč je považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, čj. 7 Afs 116/2009 - 70, www.nssoud.cz, a tam citovanou judikaturu).

Účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Zároveň ovšem nelze přehlédnout, že odůvodnění správního rozhodnutí má zásadní funkci z hlediska působení práva ve společnosti. Nelze opomenout skutečnost, že poskytuje-li správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak prostřednictvím jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010 - 53, www.nssoud.cz). Regulace náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí v § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, proto nepředstavuje pominutelnou kategorii pokud zajišťuje, aby byl adresát veřejné moci odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu.

Uzavřel-li krajský soud v nyní posuzované věci, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, pokud se nezabýval otázkou kapacity přípojně účelové komunikace, lze mu s dále uvedenými výhradami přisvědčit.

V odvoláních proti rozhodnutí stavebního úřadu byla uplatněna mj. odvolací námitka, podle níž stavební úřad dostatečně nezkoumal otázku kapacity příjezdové komunikace ve smyslu § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, v rozhodném znění (dále jen „vyhláška“). Nejvyšší správní soud nepochyboval, že rozhodnutí žalovaného nepředstavuje dostatečnou reakci na tuto odvolací námitku. Žalovaný totiž v odůvodnění svého rozhodnutí pouze odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 9. 2007, sp. zn. 30 Ca 55/2007, s tím, že pozemky parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v k. ú. Rychnov nad Kněžnou jsou veřejně přístupné. Tento odkaz nelze považovat za řádné vypořádání odvolací námítky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů žalovaný považoval námitku za nedůvodnou. Zcela chybí úvaha, která vedla žalovaného k závěru o nedůvodnosti námitek v kontextu posuzované věci. V tomto směru nelze než obecně přisvědčit krajskému soudu, že sama skutečnost, že pozemky parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v k. ú. Rychnov nad Kněžnou představují pozemky veřejně přístupné, nemůže vést *eo ipso* k závěru o naplnění požadavků stanovených § 9 vyhlášky. Zde Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v kasační stížnosti tvrzené provedené zkoumání kapacity přípojně účelové komunikace s vyhodnocením jejích kritických míst nenalezlo odraz v odůvodnění rozhodnutí žalovaného a vypořádání odvolacích námitek. Potud tedy závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného obstál.

K závěrům krajského soudu však Nejvyšší správní soud doplnil následující: Především je třeba přisvědčit stěžovateli, že nepřímý vyslovený požadavek krajského soudu, aby osoba provádějící kapacitní posouzení komunikace měla pravomoc vydávat závazná stanoviska, nemá oporu v zákoně. Posouzení provedená společností DHV CR, spol. s r. o., představují podklady pro rozhodnutí ve stavebním řízení, s nimiž se stavební

úřad i žalovaný měli vypořádat. V tomto směru ostatně i krajský soud konstatoval, že bylo na stavebním úřadu, aby tyto podklady v odůvodnění rozhodnutí zhodnotil.

K závěru krajského soudu, podle kterého je z obsahu posouzení provedených společností DHV CR, spol. s r. o. zřejmé, že se vůbec „netýkají otázek, jež by souvisely s kapacitou přípojně účelové komunikace (existující v podobě parcel č. 1504/30 a č. 1495) na veřejnou pozemní komunikaci, z níž by měli do STK přijíždět její budoucí zákazníci, nýbrž otázek zcela jiných (viz jejich označení)“, resp. se „vůbec netýkají otázky, zda kapacita příjezdové komunikace je pro budoucí provoz STK dostačující...“, je třeba podotknout, že je na žalovaném, aby se v dalším řízení zabýval obsahem těchto listin a z nich vyplývajících závěry. V této souvislosti by se měl přitom především vypořádat s tím, zda je posouzení kapacity křižovatky ulic Štemberkova a Soukenická a posouzení kapacity železničního přejezdu v Soukenické ulici dostatečné z hlediska aplikace § 9 vyhlášky v posuzované věci. Obdobně by měl žalovaný vyjádřit své závěry v tom směru, zda je pro aplikaci § 9 vyhlášky nutno posuzovat kapacitu přípojně účelové komunikace v části odpovídající pozemkům parc. č. 1504/30 a 1495 v k. ú. Rychnov nad Kněžnou, jak požadovali žalobci. Své závěry přitom žalovaný v novém rozhodnutí přezkoumatelně odůvodní.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Pro žalovaného je závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 76/2007 - 48, www.nssoud.cz).

O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoby zúčastněné na řízení obecně nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobcům a žalovanému, jimž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim náklady řízení podle obsahu spisů nevznikly. Vyjádření žalobce a) ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal důvodně vynaloženým nákladem řízení, neboť se omezilo pouze na souhlas se závěry krajského soudu s blíže nerozvedenou námitkou nepřípustnosti kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. května 2010

JUDr. Jan Passer

předseda senátu